Ч. 192. Неділя 8 вересня (26 серпня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ще про санацию краєвих фінансів. — Події в Марокку. — Уступлене патрияpха.

Як ми вже вчера донесли відбуде ся дня 30 с. м. скликана Міністерством анкета представителів всіх Виділів краєвих Австриї. Розісланий експертам квестионар складає ся з 47 питань, поділених на три розділи. Перша часть обіймає промислове положенє краєвих фінансів, розбираючи розвиток краєвої господарки, справу краєвих додатків і підприємств країв. Відтак переходить квестионар до справи самостійних краєвих податків. Єсть то майже найважнійша часть цілого проєкту, тому присьвячено їй найбільшу увагу. Експерти мають відповісти, чи і длячого на їх гадку автономічні податки були би кориснійші від переважаючої тепер форми додатків до податків державних, а особливо, що мають до закиненя тим додаткам, котрі чейже під многими взглядами суть корисні, бо забезпечують безплатно значні жерела доходів, а полишають нетикальними инші жерела, крім того дають ся в міру потреби побільшати. Отже в чім лежить причина чимраз сильнійшої струї против додатків, чи в їх нинішній висоті і чи взагалі дасть ся означити остаточна границя в тім напрямі, Коли би переважила гадка, що автономічні податки давали би краям більше пожитку, то в яких областях дало би ся їх завести і чи підношенє їх було би так легке як підношенє додатків. Які вигляди — звучать дальші питаня — мав би податок від предметів збитку, чи заведенє автономічних податків не принесло би до якоїсь міри шкоди одноцільній господарці австрийских країв; які впрочім крім того дались ли обдумати средства для забезпеченя краям більших ніж доси доходів.

Другий розділ квестионаря говорить про „поміч з фондів держави“. Тут взято під увагу слідуючі форми помочи: 1. Передане в користь країв деяких податків. 2. Загальні дотациї. 3. Підмоги. Питаня поставлені в тій справі поручають застановити ся над тим, чи на случай переведеня на пр. податків особистих, податку від горівки і т. ин. краї могли би без шкоди для своїх буджетів покривати кошти нового окремого адміністрацийного уряду і в яких жерелах належало би глядати покритя страт, які мала би держава в наслідок відступленя тих податків в користь країв. Дальший ряд питаня дотикає справи загальних дотаций, які мала би признати держава краям. Правительство хоче перед усім найти якусь міру для розділюваня тих дотаций. Чи точкою опори для него може бути висота дотеперішних додатків, чи процентовий їх розділ після числа населеня, чи може висота видатків, які мають краї, аби відповісти своїм адміністрацийним задачам, особливо же видатки на школи.

Вкінци третий розділ відносить ся до средств, які належало би зарядити для добра фінансів країв з огляду на нову реґуляцию особистих податків, котра має наступити з кінцем року 1909.

Так отже квестионар обіймає дуже обширний материял економічних питань, звязаних зі справою санациї краєвих фінансів. З відповідий, які надійдуть, буде можна виробити собі вірний образ нинішного стану тих фінансів і їх потреб. Тим способом одержить ся підставу до переведеня великого діла, котре витичило собі правительство і котре — імовірно — дасть ся перевести в спосіб рівно користний для держави, як для країв. А коли то стане ся, автономії країв отворить ся нова ера і станутъ перед нею отвором нові дороги успішного розвитку.

Про битву, яка вела ся дня 3 с. м. під Казаблянкою приносять французскі часописи такі вісти: Коли реконесансовий відділ французского войска повертав до міста, напали на него Марокканці. Відділ уставив ся в чотирокутник і відбив кілька нападів. Марокканці по-

ГУМОРИСТИЧНІ ОПОВІДАНЯ.

1. Спадщина батька Абруома.

(З ляпоньского житя).

(Дальше).

На другий день досьвіта увійшла якась молода дівчина до єго шатра. То була Ґуоївіна, найбіднійша але заразом і найкрасша дівчина в ляпоньскім кочовищи, котра заробляла собі на своє нужденне удержанє тим способом, що прилагоджувала роги ренів до вирізуваня. Та й тепер принесла Ілиї повен кіш, які він їй дав до чищ ня і вибіленя. Коли він взяв від неї роги і заплатив їй кілька ерів,[1]) дівчина ще стояла і споглядала з сочувством на него.

— Чого тобі ще треба? — спитав він єї озлістно.

— Рагель каже, що не піде за тебе — відповіла дівчина несьміло.

— А тебе що то обходить? — крикнув він сердито.

— Бо мені тебе жаль — сказала она з тиха. — Бідний Ілия!

Слова ті звучали якось так лагідно і любо, що Ілиї стало якось дивно на души від того. Господь знає, як то стало ся — але він приступив до малої і погладив єї легонько, майже ніжно по волосю.

[1]) Норвеґска корона (на наші гроші 1 К 32 с.) має 100 ерів.

— Але ти не сумуй задля того, що Рагель тебе не хоче — говорила Ґуоївіна дальше — она не варта такого доброго чоловіка як ти — она сварлива і недоброго серця. Як би я була на єї місци, то — але правда, бідна Ґуоївіна тобі байдужна. Она за бідна для тебе. Правда? Ну, скажи.

— „Ні“ — крикнув Ілия, сповняючи вірно приказ батька Абруома, а сим разом вийшло тото „ні“ голосно і сильно.

— Дійстно? То — ти мене не цураєш ся? — промовила дівчина ледви на силу і ціла спаленіла. — Ілиє, не роби собі жартів зі мною, прошу тебе, скажи мені радше, що то не було направду, що то ти мене не хочеш.

— „Ні“ — сказав Ілия ще раз і в тійже хвили обняв Ґуоївіну і став єї так цілувати, що аж не дав їй відотхнути. А до того ще й шепатв їй облестні слова, називав єї своєю голубкою, своєю маленькою нареченою, котру він вже від давна любив, далеко давнійше перед тим, заким батько Абруом вишукав єму Рагель на жінку.

Коли нагадав собі сварливоог старого, превелика єго щасливість значно зменшила ся. Бо що він нікoли не буде вдоволений з такого оборотy річий, міг Ілия обчислити на своїх десяти пальцях. — Ах що там — подумав він собі зараз по тім — преці я лиш „ні“ говорив так як він то мені приказав.

Через цілий слідуючий день укривав ся Ілия в лісї, щоби не сходити ся з людьми і не наробити собі нових неприятностий. А що Ґуоївіна з ним там була, то час минав єму скоро. Аж під вечер пустились обоє домів до кочовища Ляпонців і розійшли ся тут коло шатра батька Абруома.

— Ти дураче, ти непотрібе — крикнув він почервонівшись як бурак зі злости — чи ти вдурів чи що? Посварити ся з Рагелию а заручити ся з тою дідівкою Ґуоївіною —

— Алеж батьку Абруоме — відозвав ся Ілия покірно — я мусів преці відповісти „ні“, бо я вам прирік.

— Ах, дурниця! Кождий инший на твоїм місци був би вже знайшов спосіб, щоби тото „ні“ оминути. Але ти такий самий дурний як і легкодушний. Розуміє ся, тепер знов спадає на мене направити твою дурноту! Піду зараз завтра рано поговорити з Рагелию і родичами, щоби їх наклонити до помиреня, а ти — підеш ще нині до Ґуоївіни і скажеш їй, що з женитьби з нею не буде нічого. — Чогож ще стоїш вибалушивши очи? Підеш ти зараз до тої дідівки і скажеш їй, щоби відчепила ся?

— „Ні“ — сказав Ілия виразно і рішучо.

— Що? То ти не хочеш мене послухати?

— „Ні“.

Батькови Абруомови аж жили на чолі набігли кровю із злости і не богато бракувало, щоби в своїм гніві не вдарив був братанича. — Ти зухвалий хлопчище — крикнув він грозячи кулаком — ти хочеш мені противити ся — мені?

— Алеж батьку Абруоме — оправдував ся Ілия. — Ви є преці перші, що поставили мені нині якесь жадане а я чей не міг вам инакше відповісти як „ні“.

— До мене тота умова не відиосить ся!

лишили на поли битви численних убитих. На поміч Французам поспішило 1200 людий піхоти. Під дуже сильним огнем францускиx стрільців Марокканці уступили з великими стратами. Ґенерал Дрід має сими днями вислати новий розвідочний відділ до третого марокканьского табору, котрого місце положеня Французам звістне. По доохрестних горах під Казаблянкою видко все ще богато марокканьских їздців. — Инша францускa часопись пише: Марокканці в битві з дня 3 с. м. зложили докази шаленої відваги і хоробрости. Кидали ся на француські войска дуже завзято і хоронили своїх погибших під скаженим огнем. Які були їх загальні страти не можна оцінити, бо упавших не вспіли француські войска позбирати. Францускa артилерия дала 5000 вистрілів, деякі на дуже близьке віддалене.

На послідніп засіданю екуменьского синоду заявив патриярх Йоахим III., що він мусить подати ся до димісиї з причини трудностий, які єму робить Порта тому, що упали всі єго заходи у великих держав що до охорони інтересів патриярхату. Рівночасно з оголошенєм того уступленя розіслав патриярхат ноту до Порти, в якій говорить ся, що Порта постепенними зарядженями против македоньских митрополитів довела остаточно до їх особистої поваги та неможливости виконуваня духовних функций. Порта завела нову методу в своїх постановах в зносинах з патриярхатом, яка змінює кількасотлітний звичай, а крім того не звертає уваги на право міжнародне. Митрополитів держить ся в формальнім домашнім арешті, і нарочно не допускає ся до того, щоби они сповняли свої релігійні обовязки. Правительственним органам вільно входити, де лише забажають, не спиняють ся навіть перед церквами: они обиджують митрополитів і християн та все, що для християн дороге. Те все робить ся явно в інтересі румуньскім. На отсї беззаконні відносини звертає патриярхат вже здавна свою увагу і в сьвідомости своїх нарушених прав, підносить крик розпуки, щоби той сумний стан вже раз покінчив ся та щоб усе пішло правним шляхом, инакше патриярхатови прийде ся хиба замкнути свої брами.

Новинки.

Львів, дня 7-го вересня 1807.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва іменував адюнктами судових авскультантів: Зиґм. Керта в Жабю, Зд. Будзиновского і Кар. Тратінґа, обох при висш. суді кр. у Львові, Макс. Криницкого в Краківци, Йос. Мироновича в Солотвинї, К. Таерлього в Войнилові, Евг. Ярему в Буську, Йос. Цимбрикевича в Бучачи, Диомеда Козоровского в Скалатї, Ом. Булика в Залїщиках, Авд. Гошовского в Немирові, Кон. Лозиньского в Дрогобичи, Гната Хвойка в Підгайцях, Івана Місевича в Копичинцях, Евг. Огоновского в Обертинї, Збіґ. Ґмуровского в Свялинї, Ст. Бохенка в Теребовли, дра Меч. Ґавенду в Снятинї, Ів. Ковеницкого в Камінці, Мих. Присташа в Раві рускій, Ів. Ґризецкого в Бурштинї, Ант. Ґутлу в Косові, Евг. Мокрицкого в Балигороді, Гр. Ґлїбовицкого в Чорткові, Ст. Клециньского в Перемишлянах, Ант. Ягодиньского в Сокали, Дав. Теркля в Радехові, Бол. Перфецкого в Угнові, Ал. Левицкого в Чесанові, Мар. Бложецкого в Монастирисках, Мих. Хиляка в Лопатинї, Ст. Кокуревича в Мостах великих, Ів. Мецґера в Журавнї, Йос. Гордійчука і Ів. Журавского в Дрогобичи, Ґвідона Войціховского і Ст. Лянгого для висшого суду краевого у Львові, Людв. Розводу, Ів. Янковского і Ал. Мартиновича в Дрогобичи, Павла Устияновича в Селетинї.

— **Холера** яка запанувала в Росиї, викликує всюди в сусїдних державах обаву, тож не диво, що в недугах хоч би лиш здалека подібних до холери добачують зараз справдешну холеру. Так стало ся й в Підволочисках, де померла в середу нагло 13-лїтна дївчина, Настка Свистункова з Качанївки, як говорено, серед проявів холери. Вчера приїхали на місце інспектор санїтарний др. Крижановский зі Львова і фізик окружний др Янїкевич із Скалата і разом з місцевим лїкарем дром Тірклем перевели секцию тїла нагло помершої та переконали ся, що она померла в наслїдок запаленя серцевого мяза.

— **Нещаслива пригода.** Вчера вечером сидїло в комнатї до снїдань п. Райса, при ул. Ягайлоньскій товариство добрих знакомих і приятелів пп.: Фастнахт, урядник поліциї, якийсь вахмайстер від жандармериї, Йос. Зіс, канцеліст поліцийний з Майдану сїнявского, котрий приїхав був на один день до Львова, єго брат, відтак Сальо Айтельберґ, реставратор на Голоску і Володимир Шашкевич, пенсіонований кондуктор зелїзничий, лїт 37. Балакали то об сім то об тім, аж Шашкевич спитав, чи позволенє видане на ношенє револьвера вистане й на ношенє бравнїнґа. П. Фастнахт сказав тодї, що на бравнїнґ треба мати окреме призволенє. На нещасте мав п. Зіс бравнїнґ при собі і єго скортїло показати. Вийми єго з кишенї, витягнув з него маґазин з набоями і подав Айтельберґови, забувши, що в люфі бравнїнґа лишив ся ще один набій. Айтельберґ оглядав єго цїкаво, аж нараз щось луснуло мов би вистрілена капсля а в тій хвили крикнув Шашкевич та вхопив ся за груди. Цїле товариство гадало, що то жарт, тимчасом, коли Шашкевич відоймив руку, бухнула кров. Куля пробила нещасливого наскрізь, перейшовши через лїве легке і вийшла понизше плеча. Першої помочи удїлив постріленому лїкар поготівлї ратункової, др. Ноц, а відтак відставлено єго до шпиталю, де дижурний лїкар др. Зельцер мав сказати, що скоро не настане яка компліжация, Шашкевич подужає.

— **Катастрофа під Букачівцями.** В доповненю вчерашної звістки про катастрофу на зелїзници під Букачівцями подаємо ще отсї вісти, які одержала Ґазета Львівска: Поїзд особовий, який вийшов оногди із Станислава до Львова о 5 год. 25 мін. по полудни, складав ся з 14 ваґонів особових а тягнули єго дві машини. Катастрофа настала около двох кільометрів перед стацією Журавно-Новоселиця, в місци рівнім, де шлях злегка скручує каблуком. В невияснений доси спосіб тендер другої машини і слїдуючі ваґони вискочили із шин однак не на один бік, лиш ними розкинуло навколо по обох боках. Машини, від котрих тендер відорвав ся, пігнали дальше і задержали ся аж у віддалї 200 метрів від місця катастрофи на шляху без яких небудь ушкоджень. Як би яким чудом два послїдні ваґони позістали також неушкоджені на шляху, коли прочі 12 розбили ся.

В шаленім розгонї, з яким їхав поїзд (кажуть, що скористию 72 кільометрів замість що найбільше 65 кільометрів — а то длятого, щоби здогонити опізненє цїлої пів години) ваґони попросту викинуло із шин та розторощило, а з якою силою ними кинуло, найлїпшим доказом факт, що колеса ваґонів знайдено у віддалї кількадесять метрів від шляху зелїзничого. Що при тім всім не згинуло ще більше людий, треба хиба лиш чудом назвати. На місце катастрофи, котра стала ся о 7 год., виїхав із Станиставова поїзд ратунковий около 11 години а прибувши на місце перед північю, не застав вже анї ранених анї уратованих бо забрав їх поїзд присланий з Ходорова. Стверджено, 101 осіб було зранених а між тими 9 тяжко, якийсь підофіцир від артилериї мав зломану ногу а також тяжко зранений має бути один урядник амбулянсу почтового. Убитих знайдено двох; може бути, що під ва-

---

— Ви не зробили виїмки з себе, коли ви ставили свої услівя.

— Все одно. Я мимо того жадаю, щоби ти сейчас пішов до Ґуоївіни і скинув ся еї. Коли мене не послухаєш, то не дістанеш анї ера з моеї спадщини.

— То не позістає менї нічого, як зречи ся еї, бо від Ґуоївіни я не відступлю — сказав Ілия тихцем але рішучо. — А коли я не стану вашим спадкоемцем, то не потребую від тепер слова „нї" говорити, хоч я волів би так казати. Бувайте здорові, батьку Абруоме!

Сказавши то насадив Ілия свою кучму на голову і пішов.

Але батько Абруом шалїв до півночи в своїм шатрі, а коли на другий день, по короткім і неспокійнім снї пробудив ся, перше що було, побіг так скоро, як то лиш міг в своїм вік, до Ельвенес до Міс Едіти Зомерзет.

— Пані — відозвав ся він сердито — ви дали менї злу раду.

Відтак розповів їй короткими словами, як, що було.

Анґлійка, котра вже сама собі гірко докоряла, що вмішала ся в сю справу, переконала ся тепер, що стало ся ще гірше, як она то припускала; але она борзо стямила ся і розважила собі, як би то змінити стан річий бодай що до самого Абруома. — Ви по правдї самі не знаєте, чого хочете — сказала она по короткій надумі. — Ви хотїли, щоби Ілия набрав трохи більше мужескої стійности та научив ся „нї" говорити, а тепер, як чую, він видержав знаменито ту пробу, якій ви єго піддали. Навіть то не могло єго зробити податливим, що ви загрозили єму видїдиченєм. Коли ж він тепер показав ся як правдивий мужчина, то не потребуєте бояти ся, що він із слабосильної доброти серця роздарує вашу спадщину між ваших свояків. Отже будьте вдоволені, помиріть ся зі своїм братаничем та приймїть Ґуоївіну за невістку. А що до дальшого часу проби — ви вже знаєте, що я маю тут на думцї тоту історию з говоренєм „нї" — то дайте вже Ілиї спокій з нею, бо ви прецї вже самі видїли, що з того виходить.

Старий стояв все ще загнїваний перед нею і не хотїв іти.

— Ви казали — говорила она дальше, — що з мене мудра жінка, ну старайтеж ся тепер, щоби я могла сказати, що з вас мудрий чоловік.

В души батька Абруома бороли ся з собою всїлякі ворожі сили, але наконець прийшов він таки до переконаня, що Міс добре говорила. Отже погодив ся зі всїм, подав їй щиро руку і пішов домів, щоби сповістити Ілиї і Ґуоївінї їх щасте.

А Міс Едіта Зомерзат тріумфувала, бо їй сим разом дійстно удало ся зробити щось доброго Як би не она то Ілия не був би нїколи подружив ся з Ґуоївіною.

2. Зловила.

Траґі-комічна історія.

Якийсь дуже елеґантно і дуже знуджено виглядаючий панич з якимсь товариством, котре дуже подобало на людий з провінциї, ходив по ґалериї образів королївскої академиї в Льондонї. Він желав своїм вуйкам та тїткам з села, що нинї перед полуднем влїзли єму зовсїм несподївано до хати, щоби їх туди було занесло, де перець росте. О пятій годинї хотїли свояки вертати домів, а тепер на щасте було вже пів до четвертої.

Фред Карзон зачисляв ся до найбільше цїнених членів свого клюбу, він щось значив в кругах льондоньских вживачів і то була для него дуже велика прикрість волочити ся пів дня з такими людьми як отсї, що так дуже немодно виглядають. Доси на щасте не стрітив єго ще нїхто з єго знакомих і він мав вже надію, що й не буде мати такої неприятности, коли нараз хтось з заду поклепав єго по плечи.

— Галльо, Фред — відозвав ся той очевидно дуже весело настроєний влїзливець, якийсь елеґантний молодий мужчина — щож ти на то скажеш?

Фред Карзон обернув ся. — Що я скажу? На що? — Слухай Гаррі, я не маю анї охоти анї гумору відгадувати загадок, я занятий; мушу ще якийсь час отсим присьвятити ся.

При тім показав він очима на людий з провінциї, що задивили ся на якийсь великий образ.

(Дальше буде).

ґонами, коли їх будуть запрятувати, знайдуть ся ще дальші жертви. Місце на котрім настала катастрофа належить до надзору секциї консервациї з Галича. В амбулянсї почтовім мали бути пересилки на значні суми грошеві (кажуть, що з Румунії) а в виду того заряджено шконтрум зараз на місци.

Вчера рано розпізнано вже тїло того ученика, котрий став ся жертвою катастрофи. Єсть то, як вже день перед тим здогадували ся, Антін Жачек, ученик III. кляси V. ґімназиї у Львові. З ранених, котрих в четвер в полудне привезено до Львова не знаходить ся нїхто в львівскім шпитали. Поготівля ратункова відвезла лиш одного п. Райского до єго помешканя, при ул. Садівницкій а раненого вояка забрали до войскового шпиталю.

Як тепер доносять із Станиславова, на місци катастрофи зроблено порядок і шлях направлено а тим самим рух на шляху Ходорів-Галич, лінії Львів-Чернівцї заведено на ново поїздами 311 і 318. Сеї ночи від'їхав вже просто через направлене місце поспішний поїзд до Станиславова. Після розслїдів комісиї карної, показало ся — як доносить нинї „Dzien. Pol.", — що вискочив насамперед із шин віз III. кляси, уміщений в середині поїзду і спричинив розбитє девятьох инших. Се могло очевидно стати ся внаслїдок дуже скорої їзди на самім закруті, де сила відосередкова підчас руху поїзду дійшла в тім ваґонї до найвисшого степеня і викинула єго та спричинила тим катастрофу. Розслїди потвердили, що імовірною причиною катастрофи була занадто велика скорість поїзду. Машиніст хотів „надробити" час опізненя, бо коли поїзд особовий робить звичайно 55 кільометрів на годину то в сїм случаю їхав він зі скоростию 72 кільом., або о 2 кільом. скорше як блискавичний поїзд.

— **Музичне Товариство ім. Миколи Лисенка.** З нагоди з'їзду Боянїстів в 10-лїтний ювилей єствованя „Львівского Бояна" засновано в 1903 р. товариство: „Союз співацких і музичних товариств", яке попри ціль, вказану вже назвою своєю, мало підпирати морально і матеріяльно вже єствуючі, а надто закладати нові співацкі і музичні товариства і кружки, як також основувати і вести музичні школи.

В протягу чотирох лїт єствованя „Союза" показало ся, що те товариство першої і головної своєї цїли мимо найлїпших заходів не могло осягнути, бо навіть виділ дуже рідко коли міг зібрати ся з причини утяжливої точки устава, — підчас коли друга ціль, іменно: основанє і веденє музичної школи, дало ся легко осягнути.

Завдяки умілому проводови радника Н. Вахнянина, котрому виділ повірив дирекцию Музичного Інститута, розвивав ся той Інститут що раз красше, а щорічні курсові пописи сьвідчили о успішній працї Збору учительского, бо давали знаменитий вислїд тої працї. Сї обставини спонукали вибраний на сегорічних зборах виділ товариства звернути головну вагу на розвій Музичного Інститута а рівночасно придбати для товариства як найбільше число членів. В тій цїли постановив виділ поперед усего змінити назву товариства на таку, яка була би загальнїщою і більше відповідала дійстній працї товариства, а рівночасно була виразом великої почести для найбільшого нашого музика-патріота, супротив чого ухвалено змінити дотеперішну назву „Союз співучих і музичних товариств" на „Музичне Товариство імени Миколи Лисенка", а яко першу і головну цїль того товариства поставлено: веденє музичного Інститута. Абиж придбати як найбільше число членів для товариства, ухвалено обнижити річну вкладку на 2 корони і одноразове вписове також на 2 кор., за що кромі прав участи в працях адміністрацийних, мали би члени право безплатного вступу на пописи елєвів Інститута.

Надзвичайні загальні збори „Союза", що відбули ся в червни с. р., ухвалили повисші, основні та ще й инші дрібницї зміни устава а Намістництво затвердило їх вповні. Розуміє ся, що зі зміною назви товариства перейшов і Музичний Інститут, оснований на підставі устава „Союза сп. і муз. Товариств", під заряд „Музичного Товариства ім. Мик. Лисенка". Супротив того, що між змінами устава є і такі, що дотикають числа і складу членів виділу товариства, відбудуть ся надзвичайні загальні збори товариства в місяци жовтни с. р., на яких кромі доповненя виділу по мисли нового устава, будуть порішені і инші справи товариства і єго Інститута.

Подаючи се до прилюдної відомости, запрошує виділ до приступленя в члени Музичного Товариства імени Миколи Лисенка, а тим самим і до посередної управи Інститутом. Членом Товариства може бути кожда фізична особа а також кожде українське товариство, по зложеню 2 кор. річної вкладки; зголошувати ся в члени і надсилати ті квоти просимо на руки голови Товариства: п. Волод. Шухевича у Львові, Собієчина 7.

Якнебудь Висший муз. Інститут нашого товариства, як повисше зазначено, розвиває ся завдяки Дирекциї і Збору учительского дуже гарно, всеж таки можна мати повну надію, що і виділ при теперішних уставом змінених відносинах доложить усяких старань, аби поруч з Дирекциєю повести Інститут і науку єму повірених елєвів до результатів, які би дорівнували нинїшному станови музики у других культурних народів, а тим піднесли славу сточника-музика, якого іменем вкрасило ся товариство.

— **Дрібні вісти.** Надзвичайні загальні збори руского товариства педаґоґічного відбудуть ся в суботу 14 н. ст. вересня в Народнім Домі (III. поверх, перша комната коло головних сходів на ліво) о 5 год. по полудни з отсим дневним порядком: 1) вибір двох членів виділу, 2) внесеня. — Суд промисловий при площи стрілецкій ч. 5 перенесений до льокалю при ул. Курковій ч. 11 а. — В Закопанім, в Татрах впав ночи з середи на четвер обильний снїг і покрив грубо поля і гори. — Жандармерия в Старім Санчи зловила оногди дезертира, Івана Мартиньского, котрий крив ся по лїсах і допускав ся розбоїв та всїляких злочинів на проїзжих. — До лїкаря дра Шинбавма в Чернівцях прийшов сими днями купець з Кут, Мошко Тененцапф, о пораду лїкарску. Ледви що лїкар взяв єго за руку, щоби посмотрити живчик, як Тененцапф помер. Смерть наступила внаслїдок паралїжу серця. — З Соснівця в Царстві польскім доносять, що там в близькій місцевости померли на холеру жандарм зелїзничий і жінка другого жандарма.

Телеґрами.

Відень 7 вересня. О увязненю Зайфера доносять ще: Ґр. Камаровский обезпечив ся в однім з тутешних товариств на 500.000 франків, котрі па случай єго смерти мали бути виплачені якійсь з близьких єму осіб. Єсть підозріне, що хтось мав в тім інтерес, щоби тота особа одержала ті гроші і впав на гадку убити ґр. Камаровского. Дуже важні суть зізнаня Росиянки Мариї Т., котра жила з ґр. Камаровским і перебувала також у Венециї. Полїция просила телеґрафічно венецку полїцию о переслуханє тої пані.

Відень 7 вересня. Арештовано тут якогось Зайфера, рентиера з Парижа, співвиноватого в замаху на ґр. Камаровского у Венециї. Розходить ся тут о формальний заговір. Камаровский перебував перед місяцем у Відни, обезпечив ся тут на житє; в замаху розходило ся о видобутє обезпеченої квоти.

Париж 7 вересня. Контрторпедовець „Кассіні" одержав приказ відплисти з Мазаґану до Танґера, щоби передати тамошним заступникам держав вість о угоді, яку заключено в Мазаґанї межи комендантом кружляка „Конде" а каїдом, котрого вислав Мулей Гафід. Мулей Гафід заявив письменно готовість задержати муніцию, яка знаходить ся в Мазаґанї і не видати племенам воюючим з Французами. Під тим услівєм дозволили власти французскі видати оружиє і муніцию делеґатам Мулея Гафіда.

Петербург 7 вересня. Проєкт, внесений перед кількома місяцями в синодї в справі улекшеня розводів вже затверджений і одержить небавком правосильну власть.

НАДІСЛАНЕ.

Конкурс.

Ч. 1655.

Ц. к. Рада шкільна окружна в Снятинї оголошує отсим конкурс на три стипендиї імени Дутчаків для учеників шкіл середних або семінарий учительских іменно:

А) дві стипендиї імени Василя і Анни Дутчаків по 180 К річно, платних з долу по укінченю кождого півроча, хлопцям дітий фундаторів, а то: а) Івана Дутчака, б) Николая Дутчака, в) Параски, замужної Цїховска, г) Василя Дутчака і д) Мариї замужної Ляшкевич, котрі викажуть документами своє походженє як також що:

а) учащають до шкіл середних а іменно до ґімназий, шкіл реальних або семінарий учительских в Галичинї і на Буковинї;

б) суть рускої народовости а іменно, що язик руский єсть їх мовою родинною, що учать ся язика руского яко предмету обовязкового;

в) укінчили найменше оден семестер з добрим успіхом і клясифікациєю першої кляси.

Б) одну стипендию ім. „Дутчака" о річних 48 К платних з долу по укінченю кождого півроча для дітий і потомків мужеского рода, походячих від Юліянни (Львові) родж. Дутчак замужної Жанковска, котрі викажуть документами, се своє походженє, як також, що

а) учащають до шкіл середних, а іменно до ґімназий, шкіл реальних або семінарий учительских в Галичинї і на Буковинї;

б) укінчили найменше оден семестер з добрим успіхом і клясифікациєю першої кляси.

Компетенти мають вносити належито удокументовані подання до дня 30 вересня 1907 до ц. к. Ради шкільної окружної в Снятинї.

Кандидат, котрому стипендия зістане надана буде її побирати в кождім півроцї з дому аж до цїлковитого укінченя своїх студий, утратить однак право до побираня тоїже, єсли перерве науку або окаже злі поступи.

В Снятинї д. 20 серпня 1907.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Нелопада. (Телефона ч. 527).